

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123200053
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3123200053.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX/X, D., právne zastúpeného: Dentons Europe CS LLP, konajúca prostredníctvom Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, so sídlom Bottova 2A, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 861 391, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 00 166 481, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. júna 2024 č. k. 17C/1/2023-191 v spojení s opravným uznesením zo dňa 28. novembra 2024 č. k. 17C/1/2023-255, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 25.06.2024 č. k. 17C/1/2023-191 v spojení s opravným uznesením zo dňa 28.11.2024 č. k. 17C/1/2023-255 p o t v r d z u j e .

Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.000 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne z tejto sumy od 16.09.2022 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu. Čiastočne tak vyhovel žalobe (v znení jej zmeny), ktorou si žalobca uplatnil proti žalovanej náhradu nemajetkovej ujmy v sume 32.300 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne od 16.09.2022 do zaplatenia, a to titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003

Z. z. zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a v ktorej dôvodil tým, že nemajetková ujma mu bola spôsobená nezákonným trestným stíhaním na základe obvinenia vzneseného dňa 07.01.2006 vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne

ČVS:ORP-1318/2--OVK-TN-2004. ktoré sa následne skončilo zastavením trestného stíhania až v roku 2021 z dôvodu, že stíhaný skutok nie je trestným činom. Žalobca argumentoval tým, že protiprávnym postupom žalovanej mu vznikla nemajetková ujma, pričom vzhľadom na nezákonný charakter, povahu trestnej veci a následky spôsobené trestným stíhaním na zdraví, následky súkromnom a rodinnom živote a pracovnom a spoločenskom uplatnení požaduje zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovaná s podanou žalobou nesúhlasila, namietala, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím, respektíve konaním

zo strany prokuratúry. Poukazovala na to, že v danom prípade mohol vzniknúť škodlivý následok k žalobcovi v dôsledku iného trestného konania a namietala tiež premlčanie uplatneného nároku.

1.2. Z dokazovania vykonaného výsluchom žalobcu, vyjadreniami žalovanej, výsluchom svedkov E. B., syna žalobcu a C. B., manželky žalobcu a oboznámením listinných dôkazov - stanoviska Ministerstva spravodlivosti SR, žiadosti

o predbežné prerokovanie nároku, odpovede GP SR zo dňa 14.09.2022 na žiadosť

o predbežné prerokovanie nároku, rozsudku OS Nitra 1T29/2010, rozsudku KS Nitra 1To/52/2014, uznesenia OS Nitra 5Nt/61/2017, uznesenia Okresnej prokuratúry Trenčín 2Pv672/20/3309, lekárskeho správ C. F. G., resp. C. H. I., J., C. G. I., žaloby o náhradu škody zo dňa 09.01.2024, ktorá je predmetom konania sp. zn. 20C/1/2024, zrušeného rozsudku OS TN sp. zn. 21C/27/2021

z 20.10.2022, neprávoplatného rozsudku OS TN sp. zn. 28C/43/2022 z 28.09.2023

a právoplatného uznesenia KS TN sp.zn. 19Co/7/2023 z 19.12.2023 súd prvej inštancie zistil, že medzi stranami nebola sporná skutočnosť, že žalobcovi bolo dňa 7.1.2006 vznesené obvinenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 v spojení s § 174 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona (ďalej len „starý trestný zákon“) na tom základe, že dňa 18.04.2004 v sťažnosti pre porušenie zákona podanej Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky uviedol údajne nepravdivé skutočnosti súvisiace s výkonom právomocí sudcu Krajského súdu v Trenčíne B. B. B., ktorý mal od žalobcu a jeho obchodného partnera B. K. požadovať finančnú hotovosť vo výške 16.597 EUR (v prepočte 500.000 SK) za účelom vyhovenia ich odvolaniu v inej trestnej veci (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“).

1.3. Nebolo tiež sporné, že na základe obžaloby okresnej prokurátorky v Trenčíne

sp. zn. 2Pv 77/2005 podanej dňa 03.06.2008 na Okresný súd Trenčín, ktorá bola na návrh žalobcu uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Ndt 1/2010 zo dňa 28.01.2010 odňatá Okresnému súdu Trenčín a prikázaná Okresnému súdu Nitra, tento súd vec prejednal a rozhodol tak, že L. B. K., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „B. K.“) a žalobcu uznal vinných zo spáchania trestného činu krivého obvinenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 v spojení s § 174 ods. 1 starého trestného zákona (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Žalobcovi bol uložený peňažný trest vo výške 5.000 Sk a v prípade B. K. súd upustil od uloženia súhrnného trestu, keďže mal za to, že trest uložený

v skoršom trestnom konaní bol dostatočný. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podali prokurátor a aj obaja obvinení odvolanie. V odvolacom konaní rozhodol Krajský súd Nitra rozsudkom zo dňa 03.12.2014, sp. zn. 1To/52/2014 tak, že zrušil výroky o treste týkajúce sa oboch obvinených a uložil B. K. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov a žalobcovi trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom

a skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov. Odvolania obvinených súd zamietol (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“). Dňa 26.07.2017 žalobca a B. K. doručili na Okresný súd Nitra návrh na povolenie obnovy konania, v ktorom boli právoplatne odsúdení. Návrh na obnovu konania bol odôvodnený tým, že v rôznych iných trestných konaniach sa objavili nové mimoriadne dôležité skutočnosti, ktoré boli pri rozhodovaní súdu v pôvodnom konaní neznáme, a ktoré samy o sebe, ako aj v spojitosti so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi, odôvodňujú iné rozhodnutie o vine. Uznesením zo dňa 19.10.2020, sp. zn. 5Nt/61/2017 rozhodol Okresný súd Nitra tak, že návrhu na obnovu konania vyhovel a zrušil prvostupňové aj druhostupňové rozhodnutie (ďalej len „uznesenie o obnove konania“). Toto rozhodnutie súd odôvodnil tým, že výpovede svedkov C. M. a N. J., ktoré neboli súdu

v pôvodnom konaní známe, majú vzťah k prejednávanej veci a môžu mať vplyv na rozhodnutie vo veci. Následne uznesením č. k. 2Pv 672/20/3309-43 zo dňa 27.02.2021, (správne má byť 27.12.2021 - pozn. odvolacieho súdu). Okresná prokuratúra v Trenčíne zastavila trestné stíhanie žalobcu a B. K. z dôvodu, že predmetný skutok nie je trestným činom (ďalej len „uznesenie o zastavení trestného stíhania“). Vzhľadom na skutočnosť, že proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania nebola podaná sťažnosť, uznesenie o zastavení trestného stíhania sa stalo právoplatným.

1.4. Ďalej mal súd prvej inštancie za nesporné, že v období od 07.01.2006 do júla 2014 nebol žalobca trestne stíhaný v inej veci. Od júla 2014 bol trestne stíhaný za prečin ohovárania a prečin krivého obvinenia týkajúceho sa sudkyne B. C. B..

V období od 23.10.2020 do 27.12.2021 počas trestného stíhania po povolení obnovy konania až do zastavenia predmetného trestného stíhania, bol obvinený trestne stíhaný minimálne v štyroch trestných veciach.

1.5. Prvoinštančný súd konštatoval, že trestné stíhanie žalobcu na základe obvinenia zo dňa 07.01.2006 trvalo, s výnimkou obdobia od jeho právoplatného odsúdenia až po zrušenie odsudzujúceho rozsudku, v období od 07.01.2006 do 03.12.2014 a od 23.10.2020 do 27.12.2021, teda celkovo 10 rokov a 1 mesiac, t. j. 3.681 dní. Žalobca listom zo dňa 29.03.2022 požiadal zástupcu žalovanej o predbežné prerokovanie nároku na odškodnenie, resp. náhradu nemajetkovej ujmy v sume 32.300 EUR, a to z dôvodov, na ktorých založil žalobu v predmetnom spore. Listom zo dňa 14.09.2022 oznámil zástupca žalovanej žalobcovi, že jeho žiadosť je nedôvodná v plnom rozsahu, preto jej nevyhovel.

1.6. Po zistení, že žalobca si v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zák. č. 514/2003 Z. z.) splnil povinnosť vopred predbežne prerokovať svoj nárok na náhradu škody, teda podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona môže sa domáhať uspokojenia tohto nároku na súde, súd prvej inštancie, vychádzajúc zo záveru uvedeného v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/169/2021 zo dňa 31.01.2023, podľa ktorého je judikatórne ustálené, že právo poškodeného na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) vzniká momentom vydania zákonného rozhodnutia, vzatie do väzby, či zbytočnými prietiahmi v konaní bez ohľadu na to, že žalovateľný nárokom sa stáva až po splnení ďalších podmienok, aplikoval pri rozhodovaní o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za použitia § 27b zák. č. 514/2003 Z. z. príslušné ustanovenia tohto zákona v znení účinnom do 31.12.2008.

1.7. Čo sa týka zodpovednosti žalovanej za vznik nemajetkovej ujmy a obrany žalovanej, podľa ktorej v prípade žalobcu nebolo vydané nezákonné rozhodnutie, súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo 15/2009 i na nález Ústavného súdu I. ÚS 395/2016. Konštatoval, že nemal dôvod odchyliť sa od právnych záverov prezentovaných v uvedených rozhodnutiach, preto obranu žalovanej vyhodnotil ako nedôvodnú. Uviedol, že žalobca preukázal svoje tvrdenie, že k nezákonnému rozhodnutiu v danom prípade došlo, že v období od 07.01.2006 do 27.12.2021 bol trestne stíhaný, pričom žiadnej trestnej činnosti sa nedopustil a trestné stíhanie proti nemu nemalo byť ani začaté. Za neopodstatnené preto označil tvrdenie žalovanej, že v danom prípade chýba jeden zo základných predpokladov pre priznanie náhrady škody, a to existencia rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktoré bolo rušené pre nezákonnosť. Naopak, žalobca správne argumentoval tým, že nárok z nezákonného trestného stíhania sa neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, resp. pri podaní obžaloby, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Námietku žalovanej, že nie je možné, aby za štát - žalovanú vystupovali naraz dva štátne orgány, resp. aby sa delila zodpovednosť za časť konania po vydaní uznesenia o vznesení obvinenia do konania na súde a následne za konanie konané pred súdom, súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú a stotožnil sa s tvrdením žalobcu, že ten disponuje jednak titulom na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým sa domáha náhrady škody spôsobenej vedením trestného stíhania, ktoré nikdy nemalo byť ani začaté, a tiež titulom na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste podľa § 8 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým sa domáha náhrady škody spôsobenej uložením a vykonaním trestu. Ide o dva úplne samostatné nároky, pričom za žalovanú pri oboch týchto nárokoch žalobcu konajú dva rôzne štátne orgány v zmysle § 4 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z.

1.8. Námietku premlčania vznesenú žalovanou súd prvej inštancie vyhodnotil síce ako dôvodnú, ale s poukazom na ust. § 3 ods. 1 Obč. zák. vznesenú v rozpore s dobrými mravmi, a preto pre uplatnený nárok žalobcu ako právne bezvýznamnú. Poukázal pritom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2017 z 21. novembra 2017, kde v obdobnom prípade Ústavný súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že vznesenie námietky premlčania možno v tam uvedenom prípade považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.“ Súd prvej inštancie poukázal na to, že v predmetnom spore od začatia trestného stíhania žalobcu (vydania nezákonného rozhodnutia) do jeho právoplatného zastavenia uplynulo takmer 16 rokov, toto však žalobca nedokázal ovplyvniť, a preto súd nepriznal vznesenej námietke premlčania právne účinky. Vo vzťahu k námietke žalovanej o premlčaní uplatneného nároku žalobcu aj v subjektívnej trojročnej premlčacej dobe súd uviedol, že predmetné trestné stíhanie začalo uznesením vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zo dňa 07.01.2006. Uznesením zo dňa 27.12.2021 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené. Žaloba vo veci bola súdu doručená dňa 04.01.2023, teda po približne roku od vzniku nároku.

1.9. Čo sa týka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a ujmom žalobcu, súd prvej inštancie zdôraznil, že o vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, teda vtedy, ak nezákonné rozhodnutie a škoda boli vo vzájomnom pomere príčiny a následku a ak bolo preukázané, že ak by nebolo nezákonného rozhodnutia, ku škode by nebolo byvalo došlo. Argumentáciu žalovanej, že žalobcovi mohol vzniknúť škodlivý následok v dôsledku iného trestného konania (ČVS:ORP-PPZ-1055/NKA-PK-ZA-2014, ČVS: ORP-198/4-VYS-B2-2019), prvoinštančný súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Poukázal na to, že žalovaná vychádzala z predpokladu, že príčinou vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím môže byť len také nezákonné rozhodnutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol, resp. že by škodlivý následok nastal aj bez nezákonného rozhodnutia (uznesenie NS SR z 30. apríla 2013 sp. zn. 6Cdo 103/2011), teda že protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody a môže dôjsť ku kumulatívnej kauzalite, pričom treba tiež rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vznik toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú. K tomu súd prvej inštancie uviedol, že pri akceptovaní takejto úvahy by osoba, ktorá v rovnakom čase čelí viacerým trestným stíhaniam, ktoré sa neskončia odsúdením obvineného, resp. aspoň jedno trestné stíhanie by nevedlo k odsúdeniu by nikdy nevedela preukázať, či neúspešné trestné stíhanie bolo jedinou príčinou jej ujmy. Fakticky by sa takáto osoba nemohla domôcť náhrady nemajetkovej ujmy za takéto „neúspešné“ trestné stíhanie a takýmto výkladom by jej bola odopretá spravodlivosť, resp. možnosť odškodnenia. Súd prvej inštancie poukázal na to, že trestné stíhanie obvineného (akéhokoľvek vo všeobecnosti) je potrebné vnímať ako akési bremeno, ktoré musí táto osoba niesť (či už bude uznaná za vinného alebo nie). Potom je zjavný rozdiel, či táto osoba nesie týchto bremien jedno alebo viac (či už súčasne alebo opakovane). V takomto prenesenom význame potom nemožno uzavrieť, že každé ďalšie takéto bremeno zľahčuje už existujúce, alebo už raz unesené. Preto uzavrel, že viaceré trestné stíhanie nezľahčujú nemajetkovú ujmu stíhanej osoby, ba práve naopak, túto zväčšujú, lebo je ľudsky pochopiteľné, že život človeka, ktorý je opakovane trestne stíhaný (v prípade žalobcu išlo o obdobie približne 20 rokov, pričom dve jeho právoplatné odsúdenia boli zrušené) je po nemateriálnej stránke kvalitatívne horší ako toho, ktorý čelí, resp. čelil „iba“ jednému trestnému stíhaniu, resp. menšiemu počtu trestných stíhaní. Opačne to platí pri osobách, ktoré sa opakovane dopúšťajú trestnej činnosti, teda pri tzv. recidivistoch. Nie však pri osobách, ktoré sú bezúhonné. Ujmu takýchto recidivistov nemožno porovnávať s ujmom osôb, ktoré boli trestne stíhané a tieto sa skončili ich oslobodením spod obžaloby alebo zastavením ich trestného stíhania. U žalobcu však išlo o bezúhonnú osobu, preto nebolo možné uzavrieť, že by ďalším trestným stíhaním žalobcu nebola daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou nemajetkovou ujmom.

1.10. V súvislosti s výškou náhrady nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobcom súd prvej inštancie zdôraznil, že vychádzal z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2008, podľa ktorého zákonná limitácia náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle súčasného ustanovenia § 17 citovaného zákona nebola platná. Ako nedôvodnú vyhodnotil argumentáciu žalovanej, že limit náhrady nemajetkovej ujmy v prípade žalobcu je 12.600 EUR. Pokiaľ žalovaná vychádzala z premisy, že tento limit je potrebné viazať na rok 2006, kedy bolo žalobcovi vznesené predmetné obvinenie, táto premisa je nesprávna, pretože k vzniku ujmy nedošlo vydaním predmetného uznesenia vyšetrovateľa, ale skončením, teda zastavením trestného stíhania, začatého na základe uznesenia o vznesení obvinenia. To nastalo až v roku 2021, konkrétne 27.12.2021. Rozhodujúcim je teda moment „zavŕšenia“ vydaného nezákonného rozhodnutia. Za nenáležitý označil odkaz žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.09.2019, sp. zn. 8Cdo/96/2018 v okolnosti určenia limitu náhrady podľa výšky minimálnej mzdy za rok, v ktorom súd rozhodoval o žalobe na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, lebo Najvyšší súd SR v rámci prieskumu v dovolacom konaní takúto otázku vôbec neposudzoval. Prvoinštančný súd zdôraznil, že prevažujúcou, hoci nie jednotnou, je prax, ktorá vychádza z limitu určeného podľa výšky minimálnej mzdy v roku, v ktorom bolo trestné stíhanie skončené, teda došlo k takpovediac „zavŕšeniu“ vydania nezákonného rozhodnutia.

1.11. Čo sa týka obdobia, za ktoré bola žalobcovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej veci ide o špecifický prípad, kedy žalobca bol ako obvinený trestne stíhaný a súdom aj právoplatne odsúdený a po vykonaní trestu a uplynutí približne 6 rokov od odsúdenia bola povolená obnova právoplatne skončenej trestnej veci pred súdom, vec bola vrátená do prípravného konania a neskôr bolo jeho trestné stíhanie v prípravnom

konaní zastavené. Trestné stíhanie žalobcu tak bolo vedené aj po povolení obnovy konania, teda po dni 23.10.2020, a to do dňa 27.12.2021. Celkovo bol žalobca stíhaný v období od 07.01.2006 do 03.12.2014 (deň právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku) a následne od 23.10.2020 do 27.12.2021. Prvoinštančný súd preto pri priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v dôsledku trestného stíhania žalobcu vzal do úvahy aj obdobie od 23.10.2020 do 27.12.2021. Mal za to, že keď aj počas tohto obdobia bol žalobca nedôvodne trestne stíhaný, nemožno toto obdobie nezahrnúť, avšak pre samotnú výšku priznanej náhrady toto obdobie nemá pre žalobcu faktický význam, lebo, ako vyplynulo zo svedeckých výpovedí svedkov E. B. a C. B., žalobca po povolení obnovy konania trestné stíhanie po tomto okamihu prežíval pozitívne. Súd prvej inštancie vychádzal z výpovede svedka E. B., ktorý uviedol, otec bol rád, že očistil svoje meno a tiež z výpovede svedkyne C. B., ktorá uviedla, že si bližšie každé obdobie trestného stíhania nepamätá, ale každé jedno aj drobné víťazstvo vnímali s radosťou. Podľa názoru prvoinštančného súdu teda v tomto období žalobcovi nevznikla nemajetková ujma v takom rozsahu, aby bolo potrebné ju finančne odškodňovať. Po povolení obnovy konania totiž boli odsudzujúce rozsudky súdov zrušené a bolo dôvodné očakávať zastavenie trestného stíhania. Nemohlo sa zrušiť aj samotné uznesenie o vznesení obvinenia a muselo sa počkať na výsledky ďalšieho dokazovania v rámci prípravného konania. Súd prvej inštancie poukázal na to, že nárok na nemajetkovú ujmu, ktorá žalobcovi vznikla odsudzujúcimi rozsudkami súdov, ktoré boli neskôr zrušené, si žalobca uplatnil v inom konaní, kde mu bola Okresným súdom Nitra zatiaľ neprávoplatne priznaná v sume 14.600 EUR (ide o obdobie od 03.12.2014 do 23.10.2020).

1.12. Pokiaľ ide o samotnú výšku priznania náhrady nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie poukázal na ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého nemajetková ujma v peniazoch sa uhrádza poškodenému iba v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a zároveň ak nie je možné túto ujmu uspokojiť ju inak. V tejto súvislosti uzavrel, že ujmu, ktorú utrpel žalobca, nie je možné dobre uspokojiť inak, ako priznaním náhrady nemajetkovej ujmy, lebo samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a to s prihliadnutím na trestné stíhanie, ktorému musel žalobca čeliť po dobu približne 10 rokov, bez započítania obdobia výkonu trestu až po povolenie obnovy konania. Vychádzal z toho, že žalobca sa v tomto spore domáhal jeho odškodnenia za nemajetkovú ujmu, ktorú utrpel jednak (1.) v jeho súkromnom a rodinnom živote, (2.) pracovnom a spoločenskom uplatnení, a nakoniec (3.) na zdraví. Pri ustálení výšky náhrady prvoinštančný súd prihliadal na osobu poškodeného, jeho doterajší život, vek a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, a na okolnosti, za ktorých k nej došlo. Uviedol, že náhrada nemajetkovej ujmy aj podľa judikatúry Ústavného súdu SR musí zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste, pričom z ustálenej judikatúry súdov SR vyplýva, že primeranosť nemajetkovej ujmy treba vždy posudzovať aj v kontexte s rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá sa týka náhrad nemajetkovej ujmy. Takisto naďalej platí, že pri posudzovaní náhrady nemajetkovej ujmy nie sú rozhodujúce subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom čase a mieste vnímala aj každá iná fyzická osoba. Výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy by mala odzrkadľovať snahu o spravodlivé rozhodnutie, ktoré zodpovedá realite a môže byť takto prijímané všeobecne. Do popredia sa však podľa názoru súdu čoraz aktuálnejšie dostáva aj strata reálnej hodnoty peňazí, resp. ich inflácie oproti nedávnej minulosti. Pri ustálení výšky nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie prihliadal na skutočnosti, ktoré mohli viesť k priznaniu vyššej náhrady nemajetkovej ujmy a naopak, ktoré túto ujmu, resp. náhradu za ňu znižovali.

1.13. V prípade skutočností, ktoré mohli viesť k priznaniu „nižšej“ náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi, prvoinštančný súd poukázal na to, že žalobca v súvislosti s vedením predmetného trestného stíhania neprišiel o zamestnanie, že nebol väzobne stíhaný, že nemusel a ani nezmenil svoje bydlisko a zdroj svojich príjmov a že jeho najbližšia rodina sa nerozpadla. Taktiež nebolo preukázané zhoršenie jeho zdravotného stavu v súvislosti s trestným stíhaním a žalobcovi nehrozil mu vysoký trest.

1.14. Pokiaľ ide o príjem žalobcu počas jeho trestného stíhania, žalobca aj naďalej podnikal, a hoci vzhľadom na zverejnenie jeho prípadu mohlo dôjsť k strate kreditu v očiach jeho klientov, prípadný ušlý zisk nemohol byť nahradený v rámci nemajetkovej ujmy, a teda nemohol sa premietnuť do výšky jej náhrady.

1.15. Pokiaľ ide o zdravotný (psychický) stav, na ktorý objektívne trestné stíhanie má negatívny dopad, súd prvej inštancie poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorých vyplynulo, že žalobca pomoc odborníka na psychické zdravie vyhľadal až v roku 2018, teda v čase približne 4 roky od druhostupňového rozhodnutia. Z predložených lekárskejších správ vyplynulo, že žalobca bol na prvom komplexnom psychiatrickom vyšetrení prvýkrát 04.06.2021 a následne prvýkrát na psychologickom vyšetrení dňa 13.07.2021, pričom sám uviedol, že žiadnym znaleckým posudkom vo vzťahu k jeho psychickým problémom v tom období nedisponuje. Z tohto dôvodu okolností na strane zdravia žalobcu súd prvej inštancie nevyhodnotil ako hodné náhrady nemajetkovej ujmy a ani ich nepremietol do výšky priznanej sumy nemajetkovej ujmy.

1.16. Pokiaľ ide o povahu a závažnosť trestnej činnosti, pre ktorú bol žalobca trestne stíhaný, súd prvej inštancie dôvodil tým, že predmetné obvinenie žalobcu bolo spôsobilé poškodiť dobré meno žalobcu v menšej miere, lebo nebol obvinený z násilnej alebo organizovanej trestnej činnosti a nebol stíhaný ani za činnosť, ktorá by súvisela s dosahovaním jeho príjmu (podnikaním) alebo za činnosť, ktorá by ho difamovala vo vyššej miere. Podľa názoru prvoinštančného súdu preto nemohlo dôjsť k tak intenzívnej ujme na cti a dobrom mene žalobcu, aby mu aj z tohto dôvodu bola priznaná mimoriadna výška náhrady nemajetkovej ujmy.

1.17. Čo sa týka skutočností, ktoré mohli viesť k priznaniu „vyššej“ náhrady nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie poukázal na to, že trestné stíhanie žalobcu bolo vedené po dlhší čas (približne 10 rokov, nerátajúc obdobie vykonávania zrušeného trestu), že osoba žalobcu bola predmetom celoštátnej medializácie (pričom je potrebné uviesť aj to, že aj sám žalobca využíval mediálny priestor), že žalobca bol opätovne trestne stíhaný a to nielen on, ale aj jeho syn E. (za trestnú činnosť súvisiacu s jeho vyjadreniami na poškodených, ktorých osoby súviseli s trestným stíhaním žalobcu), že všetky jeho trestné stíhanie sa preukázali ako nedôvodné, že v čase jeho trestného stíhanie až po povolenie obnovy konania, mal žalobca vek 41 rokov až 55 rokov (bol teda v produktívnom a aktívnom veku) a napokon, že žalovaná sa za nezákonné rozhodnutie žalobcovi neospravedlnila.

1.18. S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti a právne úvahy dospel súd prvej inštancie k záveru o dôvodnosti náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu vo výške 10.000 EUR, pričom zohľadnil najmä to, že žalobca bol neúmerne dlho vystavený prirodzenému negatívnemu dopadu jeho v konečnom dôsledku nedôvodného trestného stíhanie, počas ktorého bol dokonca aj právoplatne odsúdený (za čo mu bola súdom zatiaľ neprávoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy). V dôsledku predmetného trestného stíhanie po túto dobu žalobca musel znášať psychickú záťaž, obavu z trestu, ktorý mu hrozil, obavu z reakcie jeho rodiny alebo širšieho okruhu ľudí, či venovať čas a energiu svojej obhajobe. Čas, ktorý žalobca venoval trestnému stíhanie, mohol stráviť s rodinou alebo sa mohol venovať podnikaniu. Súd prvej inštancie zdôraznil, že výška priznanej náhrady je výsledkom jeho úvahy s tým, že nejde o žiadny exaktný matematický výpočet, ale o objektívne uváženie toho, aká výška náhrady je v okolnostiach prípadu žalobcu spravodlivá. Uviedol, že pri rozhodovaní o výške náhrady zohľadnil aj požiadavku vyplývajúcu z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady.

1.19. Súd prvej inštancie poukázal na to, že výška náhrady uplatnená žalobcom dosahuje sumy náhrad, ktoré sú priznávané poškodeným, ktorí boli na základe nezákonných rozhodnutí pozbavení osobnej slobody, čo nie je prípad žalobcu. V tejto súvislosti prvoinštančný súd zdôraznil, že pozbavenie osobnej slobody predstavuje najvýznamnejší zásah do ústavných práv trestne stíhanej osoby. Následne príkladom poukázal na rozhodnutia iných súdov Slovenskej republiky o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie na základe nezákonných rozhodnutí a konštatoval, že z nich vyplýva priznávanie rôznych výšok náhrady nemajetkovej ujmy. Takýto stav označil za pochopiteľný z dôvodu, že súvisí s jedinečnosťou každého prípadu a od osobného nastavenia konkrétnych sudcov, ktorí v konaniach rozhodujú. Zdôraznil však, že v každom prípade výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy by mala odzrkadľovať snahu o spravodlivé rozhodnutie, ktoré zodpovedá realite a môže byť takto prijímané všeobecne, bez pocitu iba symbolického odškodnenia a súčasne bez pocitu, že niekto na nezákonnosti dobre zarobil alebo pocitu bagatelizovania iných ujm, čiže musí zodpovedať predstavám spravodlivosti

a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Pokiaľ žalovaná poukazovala na žalobu žalobcu vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 20C/1/2024, ktorou sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy v sume 983.656,34 EUR za jeho väzobné trestné stíhanie v rokoch 2000 až 2004, tak súd prvej inštancie zdôraznil, že

v uvedenom spore súd odškodňuje iné trestné stíhanie, vedené v inom období. Aj keď je pravdou, že žalobca utrpel nemajetkovú ujmu aj v trestnom stíhaní vedenom v rokoch 2000 až 2004, vzhľadom na časový odstup približne dvoch rokov nemožno ujmu, ktorú utrpel počas následného trestného stíhania v rokoch 2006 až 2014, resp. 2020 až 2021 stotožňovať, resp. podhodnocovať. Ujma vzniknutá skorším trestným stíhaním je jedinečná a izolovaná v čase a spôsobe jej vzniku.

1.20. Čo sa týka úroku z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie poukázal napríklad na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/243/2019, ktoré bolo tiež predmetom prieskumu zo strany Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom uznesení z 29. júna 2021 sp. zn. I.ÚS 273/2021 označil závery všeobecných súdov za ústavne akceptovateľné. Taktiež poukázal na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené v náleze z 5. decembra 2023 sp. zn. II.ÚS 236/2023 k otázke priznávania úrokov z omeškania pri náhrade takejto nemajetkovej ujmy. V zmysle tejto judikatúry patrí úrok z omeškania poškodenému najskôr dňom oznámenia žalovanej, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku podľa 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. Pretože listom zo dňa 14.09.2022, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 16.09.2022, oznámila žalovaná žalobcovi, že jeho nárok neuspokojí ani čiastočne, od tohto dňa sa dostala do omeškania s povinnosťou zaplatiť s priznanou pohľadávkou aj úrok z omeškania uplatnený v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., keď základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola určená vo výške 1,25 % ročne.

1.21. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil § 255 ods. 1, ods. 2 CSP a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Dôvodil tým, že aj keď Civilný sporový poriadok už neobsahuje ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016, podľa ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. V prejednávanej veci výška plnenia (výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) závisela od úvahy súdu. Žalobca nemohol predvídať výšku plnenia, ktoré mu súd rozsudkom prizná. Rozhodujúca je skutočnosť, že súd konštatoval porušenie osobnostných práv žalobcu, v dôsledku čoho mu vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a žalobca bol úspešný v merite veci. Žalobcovi preto patrí podľa čl. 4 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže takýto výrok o náhrade trov konania zodpovedá spravodlivému a rozumnému usporiadaniu procesných vzťahov v prejednávanej veci. O výške náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí s tým, že výška tejto náhrady bude posudzovaná a určená s prihliadnutím na výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obe strany sporu.

3.1. Žalobca napadol odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa výrokov I. a II. z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Argumentoval tým, že aj keď výrokom I. mu bol priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 EUR s príslušenstvom, vzhľadom na žalobný petit je v tejto časti jeho výroku rozhodnutie nielen v jeho prospech (v časti priznanej sumy), ale aj v jeho neprospech (v časti nepriznanej sumy). Výroky I. a II. teda spolu súvisia a sú na sebe vzájomné závislé.

3.2. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vzhliadol žalobca v tom, že neboli zohľadnené jednotlivé okolnosti prípadu, ktoré mali vplyv na rozsah a intenzitu spôsobenej nemajetkovej ujmy a na určenie výšky primeranej a spravodlivej náhrady nemajetkovej ujmy. Predovšetkým namietal, že súd prvej inštancie pri hodnotení intenzity a rozsahu vzniknutej nemajetkovej ujmy, ktorá sa potom odrazila na výške priznanej náhrady, nezohľadnil obdobie trestného stíhania po obnove konania v celkovom trvaní takmer 14 mesiacov. Aj keď z výpovede svedkov E. B. a C. B. vyplynulo, že žalobca sa tešil i z každého malého víťazstva a očistenia svojho mena, to ešte neznamenalo, že by mu

počas trestného stíhania v roku 2020 a 2021 nevznikla nemajetková ujma, ktorú je potrebné finančne odškodniť. K očisteniu jeho mena totiž došlo až právoplatným zastavením trestného stíhania, teda až na úplnom konci trestného stíhania prebiehajúceho v rokoch 2020 a 2021. Aj keď v roku 2020 bol zrušený odsudzujúci rozsudok, žalobca stále nemal garanciu toho, ako znovu prebiehajúce trestné stíhanie skončí. Vzhľadom na nedôveru voči orgánom činným v trestnom konaní a k súdom aj v tom čase žil naďalej v strachu, či sa spravodlivý výsledok napokon dostaví. Okrem toho, žalobca sa musel opätovne podrobovať všetkým úkonom v tomto prebiehajúcom trestnom konaní, čo už samo o sebe predstavovalo značný negatívny zásah do každodenného bežného života. Opätovne sa musel vracieť späť k trestnému stíhaniu vedenému v rokoch 2006 až 2014, čo bolo pre neho značne stresujúce a vyčerpávajúce. Napokon, už samotné trestné stíhanie je takým zásahom do života obvineného, že ospravedlnenie alebo konštatovanie porušenia práva už z povahy veci nie je dostatočnou satisfakciou. Žalobca preto vyjadril presvedčenie, že aj trestným stíhaním prebiehajúcim v rokoch 2020 a 2021 mu bola spôsobená značná nemajetková ujma, aj keď vzhľadom na menšie víťazstvo v podobe obnovy konania táto bola menej závažná ako ujma, ktorá vznikla trestným stíhaním prebiehajúcim v rokoch 2006 až 2014, takže aj toto obdobie je potrebné finančne odškodniť.

3.3. Ďalej žalobca namietal záver prvoinštančného súdu v súvislosti so zásahom do jeho psychického zdravia. Nestotožnil sa s názorom prvoinštančného súdu, že okolnosti na strane zdravia žalobcu nie sú hodné náhrady nemajetkovej ujmy, a preto pri určení výšky nemajetkovej ujmy tieto neboli zohľadnené. Podľa názoru žalobcu negatívne dopady trestného stíhania na jeho psychické zdravie, ktoré vyústili až do tetánie a stavov ťažkej depresie, mali byť zohľadnené ako okolnosti prehlbujúce intenzitu a rozsah nemajetkovej ujmy a tým pádom aj navyšujúce sumu náhrady nemajetkovej ujmy. Napokon aj prvoinštančný súd priznal v odôvodnení napadnutého rozsudku, že trestné stíhanie má negatívny dopad na psychický stav stíhanej osoby, a že len samotné konštatovanie porušenia práva alebo ospravedlnenie nemôže poskytnúť žalobcovi dostatočné zadosťučinenie, pretože zdravie je jednou z tých najdôležitejších a najhodnotnejších vecí v živote človeka vôbec. Konštatovanie prvoinštančného súdu o tom, že žalobca prvýkrát vyhľadal pomoc odborníka až v roku 2018 a na prvom psychiatrickom vyšetrení bol až v roku 2021 ešte neznamená, že psychické problémy nemal už roky predtým. Aj z lekárskeho správ predložených súdu je zrejmé, že psychické poruchy žalobcu súvisia s trestnými stíhaniami v minulosti a žalobca sa doposiaľ z depresívnych stavov lieči. Podľa názoru žalobcu sa negatívne zásahy dotýkajú ľudského zdravia a vzhľadom na ich závažnosť musia byť finančne odškodnené.

3.4. Žalobca sa nestotožnil ani s konštatovaním prvoinštančného súdu o tom, že povaha a závažnosť trestnej činnosti neboli spôsobilé vyvolať tak intenzívne ujmu na cti a dobrom mene žalobcu, aby aj z tohto dôvodu bola žalobcovi priznaná mimoriadna výška náhrady nemajetkovej ujmy. Zdôraznil, že jeho obvinenie sa síce netýkalo násilnej alebo organizovanej trestnej činnosti, ale obvinenie z krivého obvinenia a ohovárania je tiež spôsobilé difamovať ho vo vyššej miere. Navyše išlo o obvinenie zo trestného činu, nie nedbanlivostného, keď bol obvinený z toho, že nie je čestný a pravdovravný a tiež že klame úmyselne, dokonca s úmyslom poškodiť inú osobu tým, že jej chce privodiť trestné stíhanie. Žalobca vyjadril presvedčenie, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil charakter trestnej činnosti, z ktorej bol žalobca obvinený, ako poľahčujúcu okolnosť; naopak toto malo byť posúdené ako priťažujúca okolnosť, pričom bolo potrebné zohľadniť aj účelovosť a šikanózne charakter obvinenia žalobcu.

3.5. Žalobca ďalej súdu prvej inštancie vytýkal, že nevzal do úvahy nasledovné okolnosti a negatívne následky trestného stíhania preukázané v konaní, ktoré taktiež prehĺbili spôsobenú ujmu, a to:

- nezákonné trestné stíhanie bolo účelové a malo šikanózne charakter, pričom cieľom trestného stíhania bolo umlčať žalobcu, aby ďalej nepoukazoval na korupciu v justícii;
- žalobca v dôsledku trestného stíhania pociťoval mimoriadne zúfalstvo, bezmocnosť a beznádej, pretože namiesto toho, aby poukázaním na korupčnú činnosť sudcu očistil svoje meno, bol znova trestne stíhaný on;
- zúfalstvo, bezmocnosť a beznádej žalobcu boli niekoľkonásobne umocnené tým, že napriek tomu, že žalobca robil všetko, čo bolo v jeho silách na to, aby sa trestnému stíhaniu ubránil, bol nakoniec aj tak právoplatne odsúdený;
- trestné stíhanie a neistota, ktorá je spojená s čakaním na výsledok trestného stíhania, spôsobovala žalobcovi dennodenný stres a psychickú nepohodu, v dôsledku ktorej žalobca nemohol jesť ani spať;
- nezákonné trestné stíhanie malo vplyv aj na žalobcov súkromný život, keďže mal konflikty

s rodinou, v ktorej jeho trestné stíhanie vyvolalo rozpory a hádky;

- manželka žalobcu sa odsťahovala zo spoločnej domácnosti a istý čas žalobca nekomunikoval so synom.

Žalobca zdôraznil, že s poukazom na vyššie uvedené okolnosti malo na neho nezákonné trestné stíhanie závažné až devastačné dopady, ktoré spolu predstavujú nemajetkovú ujmu v mimoriadnom rozsahu.

3.6. Čo sa týka výšky náhrady nemajetkovej ujmy, žalobca uviedol, že súd prvej inštancie mu priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 EUR, čo predstavuje sumu 2,72 EUR za jeden deň nezákonného trestného stíhania, resp. 82,64 EUR za jeden mesiac nezákonného trestného stíhania. Prvoinštančný súd pritom poukázal na viaceré rozhodnutia týkajúce sa výšky náhrad nemajetkovej ujmy za výkon väzby alebo trestu. Žalobca tieto rozhodnutia nepovažoval za relevantné v jeho prípade; okrem toho výšky náhrad nemajetkovej ujmy spôsobenej neväzobným trestným stíhaním sa pohybujú v rozsahu od 65 EUR až po 300 EUR za jeden mesiac trestného stíhania. Suma 300 EUR bola síce priznaná za trestné stíhanie, súčasťou ktorého bola aj väzba, avšak väzba bola odškodnená samostatne sumou 1.000 EUR za mesiac väzby, to znamená, že suma 300 EUR bola poskytnutá v plnom rozsahu za trestné stíhanie mimo výkonu väzby (ako keby išlo o neväzobné trestné stíhanie), a preto je aj táto suma relevantná pre predmetný spor. Súd prvej inštancie preto pochybil, keď žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy takmer na dolnej hranici, to aj napriek tomu, že v prípade žalobcu bolo prítomných mnoho závažných okolností a negatívnych následkov, ktoré boli preukázané v konaní.

3.7. V ďalšej časti svojho odvolania sa žalobca zameril na porovnanie svojho trestného stíhania s trestnými stíhaniami, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia v súvislosti s posudzovaním spoločných čŕt v nadväznosti na okolnosti a negatívne následky jednotlivých trestných stíhaní. Dospel pritom k presvedčeniu, že rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorým mu bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 10.000 EUR s príslušenstvom za 121 mesiacov (10 rokov a 1 mesiac) šikanózneho, účelového a vykonštruovaného nezákonného trestného stíhania, ktorého účelom bolo zastrašiť ho, aby si už nedovolil poukazovať na korupčnú činnosť sudcov, ktoré bolo medializované a malo mimoriadne negatívne následky vo všetkých aspektoch jeho života a prejavilo sa aj na jeho psychickom zdraví, sa ani v porovnaní s rozhodnutiami, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v odsekoch 17.13 až 17.23, nejaví ako primeraná.

3.8. Keďže sám prvoinštančný súd v bode 17.5 napadnutého rozsudku poukázal na požiadavky Európskeho súdu pre ľudské práva, aby sa náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie porovnávala aj z inými prípadmi priznávania náhrady nemajetkovej ujmy žalobca pre lustráciu poukázal na výšku náhrad nemajetkovej ujmy poskytovaných napríklad do zásahu do osobnostných práv uvedením nepravdivého skutkového tvrdenia či neprimeraného hodnotiaceho úsudku. V tejto súvislosti žalobca poukázal na tie rozhodnutia, a to na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ktorý priznal titulom náhrady nemajetkovej ujmy 70.000 EUR sudkyňi B. F. J. O., ktorej nemajetková ujma bola spôsobená difamujúcimi vyjadreniami poslanca parlamentu, a tiež na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/213/2005, ktorým v kontexte porušenia práva na ochranu občianskej cti bolo skonštatované, že suma v prepočte takmer 100.000 EUR je primeraná. Žalobca zdôraznil, že v porovnaní s týmito sumami priznanými za jednorazové difamujúce vyjadrenie sa suma 10.000 EUR za viac ako 10 rokov trvajúce šikanózne vyfabrikované, účelové a medializované trestné stíhanie s mimoriadne negatívnymi následkami v každej oblasti jeho života nejaví ako dostatočná, nehovoriac o tom, že zo strany žalovanej dodnes nedošlo ani len k ospravedlneniu.

3.9. Žalobca z dôvodov vyššie uvedených navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť mu 32.000 EUR s úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne od 16.09.2022 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť mu trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4.1. Žalovaná napadla odvolaním rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu jeho výrokov I. a III., a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP, nakoľko podľa jej názoru konajúci súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4.2. Uviedla, že podmienky pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy

v peniazoch neboli splnené a že v predmetnej veci by bolo dostatočným zadosťučinením konštatovanie porušenia práva, ako to predpokladá § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Základným kritériom pre priznanie nemajetkovej ujmy je vyhodnotenie, že samotné skonštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného. Zásah takejto intenzity však musí preukázať žalobca, keď nemajetková ujma má byť určitou satisfakciou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Je prítom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť

a postavenie fyzickej osoby, či dobré meno a povesť osoby. V danej veci však žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s posudzovaným trestným konaním takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady vymedzenej takto ako nemajetkovej ujmy vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom

a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať iba prostriedok slúžiaci na obohatenie sa.

4.3. Žalovaná poukázala na to, že žalobca v podanej žalobe svoj nárok odôvodňoval tým, že trestné stíhanie závažne zasiahlo do jeho zdravia, rodinného, pracovného a spoločenského života a do jeho dobrej povesti. V žalobe uvádza, že vedenie nezákonného trestného stíhania je jedinou a výlučnou príčinou spôsobených negatívnych následkov, ktoré predstavujú nemajetkovú ujmu žalobcu. Poukazuje na to, že v prípade, ak by proti žalobcovi nebolo vedené trestné stíhanie, žiaden z týchto následkov by nenastal alebo by nastal v oveľa menšom rozsahu, dobré meno a povesť žalobcu by boli zachované, jeho obchodné vzťahy by neboli narušené, keďže obchodní partneri, klienti a zákazníci by nemuseli mať pochybnosti o jeho bezúhonnosti. Tieto tvrdenia žalobcu sú nepravdivé, lebo v konaní bolo preukázané, že voči žalobcovi bolo vedených viacero trestných konaní, ktoré v časti aj časovo súviseli s trestným stíhaním, ktoré je právnym základom uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Teda ak žalobcovi vznikla nemajetková ujma, táto bola následkom viacerých trestných stíhaní, čo je potrebné zohľadniť pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy.

4.4. V tomto prípade sa podľa žalovanej jedná o tzv. kumulatívnu kauzalitu, kedy následok spočívajúci v zásahu do zdravia, rodinného, pracovného, spoločenského života a do dobrej povesti žalobcu bol spôsobený viacerými trestnými stíhaniami, s čím sa podľa názoru žalovanej prvostupňový súd dostatočne nevysporiadal a tieto skutočnosti pri priznaní nemajetkovej ujmy nezohľadnil. Sám žalobca v podanej žalobe aj vo svojich vyjadreniach uviedol, že najvýraznejší zásah do jeho osobnostných práv bol spôsobený trestným stíhaním vedeným pod sp. zn. 5T/444/2001, v ktorom bol právoplatne odsúdený 14. mája 2004 a ďalšie trestné stíhanie tento zásah len zhoršovali. Prvoinštančný súd v bode 3.3 napadnutého rozsudku skonštatoval, že toto trestné stíhanie nemá žiadnu časovú súvislosť s ujmou spôsobenou vznesením obvinenia zo dňa 7. januára 2006, a preto ho pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy nebral do úvahy. S týmto formálnym náhľadom žalovaná nesúhlasila a vyjadrila presvedčenie, že zásah do osobnostných práv žalobcu nepominul právoplatnosťou rozhodnutia vydaného v trestnom konaní sp. zn. 5T/444/2001, následky zásahu do zdravia, rodinného, pracovného, spoločenského života a do dobrej povesti žalobcu pretrvávali aj po právoplatnosti rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Sám žalobca tento zásah hodnotil ako najvýraznejší zo všetkých voči nemu vedených trestných stíhaní, teda následné trestné stíhanie, ktoré je právnym základom pre posúdenie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v konaní sp. zn. 17C/1/2023, nespôsobilo nový zásah do osobnostných práv žalobcu, ale iba zhoršilo pôvodný a najvýraznejší zásah do osobnostných práv žalobcu vyplývajúci z trestného konania vedeného pod sp. zn. 5T/444/2001. Žalovaná dodala, že žalobca si z titulu tohto trestného konania uplatňuje náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 20C/1/2024. Kumulatívny charakter následkov vzniknutých z dôvodu viacerých konaní preukazujú aj potvrdenia o zdravotnom stave žalobcu predložené v tomto konaní, ktoré žalobca predložil aj v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 28C/43/2022, v ktorom si žalobca uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy z titulu iného trestného stíhania.

4.5. Ďalšou skutočnosťou, s ktorou sa podľa názoru žalovanej prvoinštančný súd dostatočne nevysporiadal, je účelové konanie žalobcu, keď si náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcu z jedného trestného konania osobitne uplatnil na Okresnom súde Trenčín v konaní sp. zn. 17C/1/2023, kde je právnym titulom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nezákonné trestné stíhanie a na Okresnom súde Nitra v konaní sp. zn. 18C/3/2023, kde je právnym titulom uplatnenia si náhrady nemajetkovej ujmy rozhodnutie o treste, v ktorom zatiaľ Okresný súd Nitra neprávoplatne priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 14.600,- EUR. Podľa

názoru žalovanej nie je možné takto účelovo rozdeliť trestné konanie a osobitnými žalobami si uplatňovať náhradu nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie a za uložený trest s cieľom navýšiť celkovú konečnú priznanú čiastku. V trestnom konaní sú od uznesenia o vznesení obvinenia až po rozhodnutie súdu vydávané viaceré rozhodnutia, ktoré môžu byť v priebehu trestného konania z rôznych dôvodov aj zrušené. Je

v rozpore s účelom zákona č. 514/2003 Z. z. osobitne žalovať náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu ku každému jednotlivému rozhodnutiu, a to aj z toho dôvodu, že podľa názoru žalovaného nie je možné nemajetkovú ujmu vzniknutú v súvislosti s trestným konaním rozdeliť na čiastkové ujmy vzniknuté z jednotlivých rozhodnutí vydaných v priebehu trestného konania a takúto ujmu preukázať, a to v tomto prípade osobitne vo vzťahu

k trestnému stíhaniu a osobitne vo vzťahu k uloženému trestu. Nie je teda možné v rámci jedného trestného konania resp. následkov ním vyvolaných určiť hranicu a rozčleniť nemajetkovú ujmu vzniknutú z titulu trestného stíhania a nemajetkovú ujmu vzniknutú z titulu rozhodnutia o treste. V takomto prípade sa javí, že nemajetková ujma vzniknutá z jedného trestného konania je duplicitne uplatňovaná dvoma žalobami, ktorými sa žalobca domáha jej náhrady, čo podľa názoru žalovanej nebolo zo strany prvoinštančného súdu dostatočne zohľadnené.

4.6. Čo sa týka výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, prvoinštančný súd poukázal na množstvo rozhodnutí, pri ktorých bola náhrada nemajetkovej ujmy priznaná za rôzne trestné činy a v rôznej výške. V žiadnom z týchto rozhodnutí sa však nejedná o taký špecifický prípad, ako v tomto konaní, kedy došlo k právoplatnému odsúdeniu osoby

a následne na základe obnovy konania bol odsudzujúci rozsudok zrušený a trestné konanie bolo zastavené, pričom následne si táto stíhaná osoba dvoma žalobami uplatňovala náhradu nemajetkovej ujmy z titulu trestného stíhania a z titulu uloženého trestu. Prvoinštančný súd sa v napadnutom rozsudku sp. zn. 17C/1/2023 zo dňa 25. júna 2024 podľa názoru žalovanej nedostatočne vysporiadal s uvedenými skutočnosťami, s tým, že voči žalobcovi A. B. boli vedené aj iné trestné konania, ktoré mali vplyv na vznik nemajetkovej ujmy

a že žalobca si z titulu jedného trestného konania uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú podľa názoru žalovanej nie je možné rozčleniť, osobitne z titulu trestného stíhania a osobitne z titulu rozhodnutia o treste. Vo zvyšku žalovaná poukázala na argumentáciu prednesenú a písomne podanú v rámci prvoinštančného konania. Na základe týchto skutočností je žalovaná toho názoru. Nakoľko voči žalobcovi boli vedené viaceré trestné konania, ktoré mali vplyv na vznik nemajetkovej ujmy, pričom najpodstatnejším

aj podľa vyjadrenia žalobcu bolo trestné stíhanie vedené na okresnom súde pod

sp. zn. 5T/444/2001 a žalobca si taktiež osobitne uplatnil žalobou na Okresnom súde Nitra

v konaní sp. zn. 18C/3/2023 nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu uloženého trestu vo veci trestného činu krivého obvinenia, pre posúdenie zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy z dôvodu nezákonného trestného stíhania je primeraným zadosťučinením konštatovanie porušenia práva, ako to predpokladá § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaná preto odvolaciemu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu

v celom rozsahu zamietne a náhradu trov konania neprizná, prípadne aby tento rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5.1. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 26.08.2024 k odvolaniu žalovanej poukázal na to, že žalovaná nerozporuje svoje protiprávne konanie voči nemu a nerozporuje ani to, že jej konaním mu bola spôsobená ujma, že je príčinná súvislosť medzi jej protiprávnym konaním a jeho ujmu. Podstata odvolacích námietok žalovanej je to, že i keď sú splnené všetky podmienky pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, tak podľa jeho názoru žalobca nemá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, lebo konštatovanie porušenia práva je podľa nej dostatočným zadosťučinením. Žalovaná argumentuje tiež tým, že spolu so žalobcom bol nezákonne trestne stíhaný aj B. K. a preto by mala byť pri rozhodovaní o nároku žalobcu zohľadnená výška nemajetkovej ujmy priznaná B. K., a to v sume 3.000 EUR.

5.2. Žalobca sa predovšetkým ohradil voči obvineniu zo strany žalovanej, že využíva konanie o náhradu škody ako prostriedok na obohatenie sa. Takéto poznámky a vyjadrenia žalovanej sú tým, čím sa naďalej zasahuje do jeho ľudskej dôstojnosti a cti a prehlbujú ujmu, ktorá mu bola nezákonným trestným stíhaním spôsobená. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalovanej o nepreukázaní vzniku nemajetkovej ujmy takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady. Zdôraznil, že nemajetková ujma

je ujmou normálnou a prejavuje sa vo vnútornej sfére človeka, pričom v súdnom konaní sa preukazuje empaticky, vcítením sa do situácie poškodenej osoby. Zohľadňuje sa i objektívne hľadisko, posudzuje sa ako by sa v situácii poškodenej osoby cítil priemerný človek. Žalobca poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej nemajetková ujma vzniká už samotným začatím a vedením nezákonného trestného stíhania a je zrejmé, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch má každá osoba, voči ktorej bolo vedené nezákonné trestné stíhanie a to už len na základe subjektívneho tvrdenia tejto osoby o tom, že nemajetková ujma jej bola spôsobená.

5.3. Žalobca poukázal na to, že nielen že mu žalovaná odmietla poskytnúť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ale odmietla mu poskytnúť náhradu tejto ujmy aj formou morálnej satisfakcie, teda formou ospravedlnenia a to za situácie, že nezákonné trestné stíhanie trvalo viac ako 10 rokov. Uvedené konanie žalovanej je nielen nesprávne, ale aj mimoriadne neempatické.

5.4. Pokiaľ žalovaná argumentuje tým, že voči nemu bolo vedených viacero trestných konaní časovo súvisiacich s predmetným nezákonným trestným stíhaním, v skutočnosti v odvolaní poukazuje najmä na jedno trestné stíhanie vedené pod sp. zn. 5T/444/2001. V tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že tak, ako vyplynulo z dokazovania vykonaného na súde prvej inštancie, trestné stíhanie pod sp. zn. 5T/444/2001 bolo voči nemu vedené v období od 12.07.2000 do 14.05.2004, kedy bolo právoplatne skončené odsúdením žalobcu. V období od 15.05.2004 do 06.01.2004, teda trestne stíhaný nebol, až 07.01.2006 bolo vznesené voči nemu obvinenie, ktorým začalo nezákonné trestné stíhanie. Z uvedeného je zrejmé, že trestné stíhanie sp. zn. 5T/444/2001 nemohlo časovo súvisieť s nezákonným trestným stíhaním, za ktoré požaduje v tomto spore náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a negatívne následky v jeho živote, ktoré začali vznikať v dôsledku trestného stíhania od 07.01.2006, nemohli byť v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním 5T/444/2001, lebo to už v tom čase 2 roky neprebiehalo.

5.5. Po začatí nezákonného trestného stíhania sa žalobca musel zúčastňovať množstva úkonov prípravného a neskôr aj súdneho konania, ktoré mu spôsobovali stres, úzkosti a cítil sa počas nich šikanovaný, dehonestovaný a vydieraný. Tieto úkony boli navyše sledované aj zo strany médií či verejnosti, čo zasahovalo do jeho dobrého mena a dobrej povesti. Podľa názoru žalobcu nie je možné tvrdiť, že tieto negatívne následky sú v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním 5T/444/2001 a s nezákonným trestným stíhaním začatým 07.01.2006 a že ide o kumulatívnu kauzalitu, ako to tvrdí žalovaná. Je totiž zrejmé, že ide o úplne nové negatívne následky v jeho živote, ktorých výlučnou príčinou je nezákonné trestné stíhanie začaté 07.01.2006, s ktorým trestné stíhanie sp. zn. 5T/444/2001 nemá nič spoločné, lebo už neprebiehalo.

5.6. Pokiaľ žalovaná argumentuje aj ďalšími trestnými stíhaniami, žiadne konkrétne nespomína, avšak v súvislosti s údajnou kumulatívnou kauzalitou žalobca sám poukázal na to, že chronologicky ďalšie obvinenie mu bolo vznesené až dňa 27.11.2014 v trestnom stíhaní vedenom pod sp. zn. 9T/36/2017, z čoho vyplýva, že v období od 07.01.2006 až do 27.11.2014 bolo nezákonné trestné stíhanie jediným trestným stíhaním a žiadne iné voči nemu neprebiehalo. Pretože nezákonné trestné stíhanie týkajúce sa predmetného sporu bolo skončené 03.12.2014, je zrejmé, že toto trestné stíhanie a trestné stíhanie vedené pod sp. zn. 9T/36/2017 prebiehali súbežne iba 7 dní – medzi 27.11.2014 a 03.12.2014. Trestné stíhanie 9T/36/2017 teda rozhodne nemohlo spolupôsobiť na nemajetkovú ujmu, ktorá začala vznikať už od 07.01.2006, čiže viac ako 8 rokov pred začatím trestného stíhania 9T/36/2017. Tvrdenie žalovanej o existencii viacerých trestných konaní časovo súvisiacich s nezákonným trestným stíhaním týkajúcim sa predmetnej veci je tak v rozpore s vykonaným dokazovaním a so skutočnosťou, v dôsledku čoho je argumentácia žalovanej o existencii kumulatívnej kauzality neopodstatnená.

5.7. V súvislosti s tvrdením žalovanej o tom, že sám žalobca v priebehu sporu uviedol, že najvýraznejší zásah do jeho osobnostných práv bol spôsobený trestným stíhaním vedeným pod 5T/444/2001, v ktorom bol právoplatne odsúdený 14.05.2004 a ďalšie trestné stíhanie tento zásah len zhoršovali, žalobca uviedol, že nikdy netvrdil, že trestné stíhanie pod 5T/444/2001 prestalo v jeho živote spôsobovať nemajetkovú ujmu právoplatným skončením tejto uvedenej trestnej veci. Zdôraznil však, že vznesené obvinenie zo dňa 07.01.2006 predstavovalo príčinu odlišnú od trestného stíhania 5T/444/2001 a spôsobovalo v jeho živote novú značnú nemajetkovú ujmu, ktorá by nebola vznikla, keby k obvineniu dňa 07.01.2006 nebolo došlo. Nie je možné tvrdiť, že trestné stíhanie 5T/444/2001, ktoré bolo prvým trestným stíhaním, mu spôsobilo najvýraznejšiu ujmu a tie ďalšie trestné stíhanie tým pádom už zvládal bez problémov alebo jednoduchšie. Každé trestné stíhanie bolo pre neho novým bremenom, novou

záťažou, s ktorou sa musel vyrovnávať a s ktorou mu v každodennom živote vzniklo mnoho problémov v každej sfére jeho života. Každé ďalšie trestné stíhanie mu spôsobilo osobitnú nemajetkovú ujmu, ktorá by nevznikla, ak by ho stíhali iba raz.

5.8. Žalobca sa ďalej dôsledne ohradil voči tvrdeniu žalovanej o tom, že uplatnenie si náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v predmetnom spore predstavuje špekulatívny a vypočítavý postup z jeho strany, keďže osobitne si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy z jedného trestného konania, a to v predmetnom spore z nezákonného trestného stíhania, a osobitne si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy z rozhodnutia o treste na Okresnom súde Nitra v konaní sp. zn. 18C/3/2023, kde mu zatiaľ Okresný súd Nitra neprávoplatne priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy 14.600 EUR.

5.9. Žalobca poukázal na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym právnym postupom, pričom toto ústavné právo je premietnuté do zákona č. 514/2003 Z. z. Voči nemu bolo viac ako 10 rokov vedené nezákonné trestné stíhanie s cieľom umlčať ho, zastrašiť a potrestať za to, že sa odvážil poukázať na korupciu a iné nekalé praktiky, ktoré sa diali v tom čase v justícii a v iných oblastiach výkonu verejnej moci. Po 10 rokoch vedenia nezákonného trestného stíhania bolo toto zastavené z dôvodu, že skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie viedlo, nie je trestným činom.

5.10. Žalobca zdôraznil, že ak by ho orgány činné v trestnom konaní a súdy účelovo nestíhali, bol by ušetrený viac ako 10 rokov od vykonávania úkonov s týmto nezákonným trestným stíhaním spojených a tým aj ušetrený trápenia a problémov v každej oblasti života. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovanej, že pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v predmetnom spore malo byť zohľadnené konanie o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch na Okresnom súde Nitra v konaní sp. zn. 18C/3/2023, nakoľko predmetom uvedeného konania bolo odškodnenie výkonu trestu v zmysle § 8 zák. č. 514/2003 Z. z. Ak by k reálnemu výkonu trestu nedošlo, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 8 citovaného zákona by nebol daný, a to ani v prípade, že by bol vydaný odsudzujúci rozsudok ukladajúci trest. V danom prípade išlo o odškodnenie reálneho výkonu trestu. V predmetnom spore je však uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním ako celku, teda od vznesenia obvinenia až po právoplatné odsúdenie a vzhľadom na to, že nezákonné trestné stíhanie po obnove konania opäť prebiehalo od 19.10.2020 do 27.12.2021, domáha sa žalobca náhrady nemajetkovej ujmy aj za toto obdobie. Medzi právoplatným odsúdením dňa 03.12.2014 a povolením obnovy konania 19.10.2020 však bolo nezákonné trestné stíhanie skončené a neprebiehalo, teda náhradu nemajetkovej ujmy za uvedené obdobie medzi 03.12.2014 a 19.10.2020 sa nedomáha. Aj zákon č. 514/2003 Z. z. rozlišuje medzi nárokom z titulu nezákonného rozhodnutia a nárokom z titulu výkonu trestu, a tak aj z tohto dôvodu je tvrdenie žalovanej o účelovom postupe žalobcu neopodstatnené.

5.11. Pokiaľ žalovaná poukázala vo svojom odvolaní na rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 27.05.2024 sp. zn. 21C/1/2023, ktorý bol vydaný v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním C. B. K. a ktorým tomuto bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 EUR, žalobca uviedol, že je pravdou, že ide o prípad nezákonného trestného stíhania, v ktorom boli stíhaní obaja, teda B. K. i on, žalobca spoločne. Napriek tomu však skutkové okolnosti oboch neboli totožné, pretože B. K. bol na rozdiel od neho súbežne trestne stíhaný a odsúdený aj v inom trestnom konaní, čo však v jeho prípade neplatí (s výnimkou posledných 7 dní). Z dôvodov vyššie uvedených žalobca označil odvolanie žalovanej za nedôvodné.

6. Žalovaná v písomnom vyjadrení zo dňa 06.08.2024 k odvolaniu žalobcu poukázala na dôvody uvedené v odvolaní, ktoré podala proti rozsudku prvoinštančného súdu a na nich zotrvala. V súvislosti s primeranosťou výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy tvrdenej žalobcom doplnila, že ide o subjektívny názor žalobcu a že skutočnosti tvrdené žalobcom o účelovosti trestného stíhania, ktoré malo byť vykonštruované s jasným cieľom zdiskreditovania a zastrašenia žalobcu, neboli preukázané ani v trestnom konaní, z ktorého si žalobca uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy a ani v predmetnom spore o náhradu škody. Žalovaná zotrvala na tvrdení, že nakoľko proti žalobcovi boli vedené viaceré trestné konania a najpodstatnejším bolo konanie sp. zn. 5T/444/2001, a okrem toho žalobca si osobitne uplatnil na Okresnom súde Nitra v konaní sp. zn. 18C/3/2023 nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu výkonu trestu, je podľa jej názoru primeraným zadostučinením v predmetnom spore konštatovanie porušenia práva v zmysle § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.

7. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 02.09.2024 k vyjadreniu žalovanej zo dňa 06.08.2024 namietol tvrdenia žalovanej o tom, že jeho argumentácia o účelovosti, vykonštruovanom a šikanóznom charaktere nezákonného trestného stíhania, sú len jej subjektívnym názorom. Zdôraznil, že dôkladne opísal účelovosť a šikanózný charakter nezákonného trestného stíhania v podanej žalobe, pričom žalovaná uvedené skutkové tvrdenia nepoprela s poukazom na ust. § 151 CSP sa tieto skutkové tvrdenia považujú za nesporné. Navyše o účelovosti, vykonštruovaní a šikanóznom charaktere nezákonného trestného stíhania vypovedali aj svedkovia C. B. a E. B. a žalovaná svedecké výpovede nespochybnila. Je potom zarážajúce, že žalovaná tieto skutočnosti prvýkrát rozporuje až v odvolacom konaní; napokon s poukazom na ust. § 366 CSP na ne ani nie je možné prihliadnuť. V ďalšom, v súvislosti s trestným konaním 5T/444/2001 a s civilným konaním vedeným na Okresnom súde Nitra sp. zn. 18C/3/2023 žalobca zotrval na svojej argumentácii uvedenej vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej.

8. Žalobca následne doručil odvolaciemu súdu dňa 12.03.2025 písomné podanie označené ako doplnenie odvolania zo dňa 11.03.2025. Opätovne popísal chronológiu jeho trestných stíhaní, v ktorých bol po celý čas vystavovaný enormným tlakom zo strany policajných orgánov, šikanovaný, kriminalizovaný, prenasledovaný a častokrát políciou navštevovaný v mieste trvalého bydliska pod silným psychickým tlakom. Toto všetko sa podpísalo pod jeho zdravotný stav, ktorý vyústil až do patologického ochorenia. On sa v dobrej viere obrátil o pomoc na políciu na základe dôkazov, kde svedkovia počas spolupráce s políciou zabezpečili dôkazy o korupcii niektorých sudcov, a to v čase, keď mu hrozili smrťou isté osoby. Polícia, aj keď chcela v tom čase vyšetrovať korupciu, narazila podľa vtedajšieho vyšetrovateľa na tlaky zo súdnej rady, kde bol v tom čase jedným z jej členov aj B. B., ktorý doposiaľ pracuje na Krajskom súde v Trenčíne. Žalobca apeloval na odvolací súd, aby vzal na zreteľ, že aj podľa odborníkov z oblasti psychológie a psychiatrie mu každé nové obvinenie, kriminalizovanie a policajný teror spôsobovali novú ujmu na jeho zdraví a ešte väčšiu traumu a strach z väzenia. Za týmto účelom predložil odvolaciemu súdu správy, kde sa odborníci počas jeho liečby vyjadrujú, akým hrozným spôsobom sa účelová kriminalizácia podpísala na jeho zdravotný stav. Dodal, že kolegovia z Krajského súdu v Trenčíne sa budú vzhľadom na osobu sudcu B. B. snažiť urobiť všetko pre to, aby ho čo najmenej odškodnili, ale on s tým nikdy nebude súhlasiť, lebo zodpovednosť štátu je nespochybniteľná. Odškodnenie priznané prvoinštančným súdom označil za jasný výsmech, a preto v konaniach mieni pokračovať až na Európskom súde pre ľudské práva. Dodal, že dodnes sa lieči, a to od roku 2021 na psychiatrii u C. F. G., ktorého lekárske správy sú už súčasťou spisu. K písomnému podaniu pripojil kópie záznamov z psychologického vyšetrenia J. G. I. zo dňa 16.05.2006, 13.01.2014, 22.01.2015, 29.11.2016.

9. K doplňujúcemu podaniu žalobcu zo dňa 11.03.2025 sa vyjadrila žalovaná podaním zo dňa 28.03.2025, v ktorom poukázala na ust. § 154 CSP o možnosti uplatnenia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Uviedla, že nakoľko dokazovanie bolo na súde prvej inštancie vyhlásené za skočené, v zmysle zákonnej koncentrácie konania v odvolacom konaní v zásade už nie je možné uplatňovať a predkladať nové dôkazy, resp. na tieto prihliadať.

10. Ďalšie vyjadrenia strany sporu nepodali.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), t. j. v medziach podaných odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že nie je dôvodné ani odvolanie žalobcu a ani odvolanie žalovanej.

12. Žalobca vo svojom odvolaní uplatnil odvolací dôvod spočívajúci v tom, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Žalovaná okrem tohto odvolacieho dôvodu namietala aj to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP).

13. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písmeno f) CSP spočíva v nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplynuli z prednesov

účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

14. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery.

15. Vzhľadom na predmet sporu a dôvody podanej žaloby o zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej nezákonným rozhodnutím odvolací súd zhodne s prvoinštančným súdom konštatuje, že pre posúdenie opodstatnenosti žaloby bolo v predmetnom spore rozhodujúce zistenie, či pre vznik žalobcom uplatneného nároku v zmysle príslušných ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zák. č. 514/2003 Z. z.) boli súčasne splnené všetky tri zákonom stanovené podmienky, a to existencia nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia, vznik škody ako majetkovej alebo nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

16. V preskúmvanej veci tak, ako to vyplýva zo skutkových zistení prvoinštančného súdu, nebola sporná otázka existencie nezákonného rozhodnutia žalovanej, keď z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobcovi bolo dňa 07.01.2006 vznesené obvinenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 v spojení s § 174 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona (ďalej len „starý trestný zákon“) tým, že dňa 18.04.2004 v sťažnosti pre porušenie zákona podanej Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky uviedol údajne nepravdivé skutočnosti súvisiace s výkonom právomocí sudcu Krajského súdu v Trenčíne B. B. B., ktorý mal od žalobcu a jeho obchodného partnera B. K. požadovať finančnú hotovosť vo výške 16.597 EUR (v prepočte 500.000 SK) za účelom vyhovenia ich odvolaniu v inej trestnej veci (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Na základe obžaloby okresnej prokurátorky v Trenčíne sp. zn. 2Pv 77/2005 podanej dňa 03.06.2008 na Okresný súd Trenčín, ktorá bola na návrh žalobcu uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Ndt 1/2010 zo dňa 28.01.2010 odňatá Okresnému súdu Trenčín a prikázaná Okresnému súdu Nitra, tento vec prejednal a rozhodol tak, že L. B. K., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „B. K.“) a žalobcu uznal vinných zo spáchania trestného činu krivého obvinenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 v spojení s § 174 ods. 1 starého trestného zákona. Žalobcovi bol uložený peňažný trest vo výške 5.000 Sk a v prípade B. K. súd upustil od uloženia súhrnného trestu, keďže mal za to, že trest uložený v skoršom trestnom konaní bol dostatočný. Proti uvedenému rozhodnutiu podali prokurátor a aj obaja obvinení odvolanie. V odvolacom konaní rozhodol Krajský súd Nitra rozsudkom zo dňa 3.12.2014, sp. zn. 1To/52/2014 tak, že zrušil výroky o treste týkajúce sa oboch obvinených a uložil B. K. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov a žalobcovi trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom a skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov. Odvolania obvinených súd zamietol. Dňa 26.07.2017 žalobca a B. K. doručili na Okresný súd Nitra návrh na povolenie obnovy konania, v ktorom boli právoplatne odsúdení. Návrh na obnovu konania bol odôvodnený tým, že v rôznych iných trestných konaniach sa objavili nové mimoriadne dôležité skutočnosti, ktoré boli pri rozhodovaní súdu v pôvodnom konaní neznáme, a ktoré samy o sebe, ako aj v spojitosti so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi, odôvodňujú iné rozhodnutie o vine. Uznesením zo dňa 19.10.2020, sp. zn. 5Nt/61/2017 rozhodol Okresný súd Nitra tak, že návrhu na obnovu konania vyhovel a zrušil prvostupňové aj druhostupňové rozhodnutie (ďalej len „uznesenie o obnove konania“). Toto rozhodnutie súd odôvodnil tým, že výpovede svedkov C. M. a N. J., ktoré neboli súdu v pôvodnom konaní známe, majú vzťah k prejednávanej veci a môžu mať vplyv na rozhodnutie vo veci. Následne uznesením č. k. 2 Pv 672/20/3309-43 zo dňa 27.02.2021 (správne má byť 27.12.2021 - pozn. odvolacieho súdu). Okresná prokuratúra v Trenčíne zastavila trestné stíhanie žalobcu a B. K. z dôvodu, že predmetný skutok nie je trestným činom. Vzhľadom na skutočnosť, že proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania nebola podaná sťažnosť, uznesenie o zastavení trestného stíhania sa stalo právoplatným.

17. Taktiež bolo nesporné, že v období od 07.01.2006 do júla 2014 nebol žalobca trestne stíhaný v inej veci. Od júla 2014 bol trestne stíhaný za prečin ohovárania a prečin krivého obvinenia týkajúceho sa sudkyne B. C. B.. V období od 23.10.2020 do 27.12.2021, teda počas trestného stíhania po povolení obnovy konania až do zastavenia predmetného trestného stíhania, bol žalobca trestne stíhaný minimálne v štyroch trestných veciach. Trestné stíhanie žalobcu trvalo, s výnimkou obdobia od jeho právoplatného odsúdenia až po zrušenie odsudzujúceho rozsudku, v období od 07.01.2006 do 03.12.2014 a od 23.10.2020 do 27.12.2021, teda celkovo 10 rokov a 1 mesiac, t. j. 3.681 dní.

18. Ako spornú súd prvej inštancie posudzoval otázku existencie nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch a jej výšku, pričom z dôkazov vykonaných oboznámením predložených listín, vyjadrení žalovanej, výsluchom žalobcu a svedkov C. B. a E. B. dospel k záveru o existencii a dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000 EUR ako primeranej výške, zodpovedajúcej požiadavkám vyplývajúcim z judikatúry súdov SR, zohľadňujúcej vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady.

19. Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2008 (ďalej len zákon č. 514/2003), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

20. Zákon č. 514/2003 Z.z. v umožňuje nahradit' aj osobám poškodeným nezákonným rozhodnutím vzniknutú nemajetkovú ujmu. Z právnej úpravy obsiahnutej v § 17 ods. 2 vyplývajú náležitosti, ktoré je potrebné splniť na preukázanie nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy. Nárok na náhradu totiž nevzniká automaticky, len na základe konštatovania nezákonného rozhodnutia. V zmysle § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. je primárnym zadostučiniením samotné konštatovanie porušenia práva. Ak sa takéto zadostučinenie nejaví ako postačujúce, následným možným stupňom zadostučinenia je uspokojenie ujmy inak ako finančne a až následne, ak nemožno majetku nemajetkovú ujmu uspokojiť inak, patrí poškodenému peňažná náhrada.

21. Postupnosť krokov pri preukazovaní nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. pritom zaťažuje žalobcu povinnosťou uniesť dôkazné bremeno tvrdenia, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia mu vznikla ujma, ktorú je potrebné odškodniť finančne. Názor o potrebe unesenia dôkazného bremena o existencii kvalifikovaných dôvodov pre priznanie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy poškodením podľa § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. už opakovane vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, napríklad v uznesení sp. zn. I. ÚS 285/2018, a tiež v uznesení sp. zn. IV. ÚS 271/2018. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 27.10.2022 sp. zn. 5Cdo/6/2022 v súvislosti s posudzovaním nárokov na uhradenie nemajetkovej ujmy v peniazoch a jej výšky konštatoval, že správny je taký postup, pri ktorom súd skúma, či je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom len samotné konštatovanie porušenia práva, či je možné nemajetkovú ujmu uspokojiť inak ako v peniazoch, alebo je možné uhradiť ju iba v peniazoch. Zdôraznil sporový charakter konania o nároku podľa zák. č. 514/2003 Z. z.

a poukázal na dôkazné bremeno nesené stranami sporu odkazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 285/2018.

22. Žalobca v odvolaní predovšetkým argumentoval tým, že súd prvej inštancie v súvislosti s určením výšky nemajetkovej ujmy zaujal nesprávny právny názor, keď nezohľadnil obdobie takmer 14 mesiacov po povolení obnovy konania, teda obdobie od 23.10.2020 do dňa 27.12.2021, kedy bolo trestné stíhanie zastavené. Podľa žalobcu aj toto obdobie je potrebné odškodniť, pretože aj v tomto období bol vystavený stresu z konečného výsledku trestného stíhania. Ďalej súdu prvej inštancie vytýkal, že nesprávne posúdil a vyhodnotil existenciu negatívnych zásahov a dopadov na jeho duševné zdravie v období v rokoch 2006 až 2014 a vyjadril presvedčenie, že aj zásahy do jeho duševného zdravia musia byť finančne odškodnené. Okrem toho súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil závažnosť trestného činu, z ktorého bol žalobca nedôvodne obvinený a tiež nezohľadnil účelovosť tohto trestného stíhania, hoci obvinenie ho poškodilo a difamovalo vo veľkom rozsahu a v každej sfére jeho života. Napokon žalobca namietal, že súd prvej inštancie pri určení výšky nemajetkovej ujmy vyhodnotil len poľahčujúce okolnosti

a prítiažujúce okolnosti nevzal do úvahy a to i napriek skutočnosti, že všetky následky trestného stíhania sa u neho prejavili negatívne a objektívne mu spôsobili nemajetkovú ujmu v mimoriadnom rozsahu.

23. Žalovaná založila dôvody svojho odvolania na tom, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ktorú bolo potrebné odškodňovať v peniazoch. Argumentovala konkurenčnou kauzalitou s poukazom na trestné stíhanie vo veci vedenej pod sp. zn. 5T/444/2001, kde bol žalobca právoplatne odsúdený dňa 14.05.2004, takže ďalšie trestné stíhanie už jeho stav len zhoršovali. Podľa názoru žalovanej išlo o kumulatívny charakter následkov vzniknutých v dôsledku viacerých trestných stíhaní žalobcu. Poukazovala tiež na to, že v danom prípade ide o duplicitné uplatňovanie nárokov z jedného trestného konania, nakoľko žalobca si uplatnil v súdnom konaní náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch duplicitne, a to nielen v predmetnom spore, ale aj v spore vedenom aj na Okresnom súde Nitra.

24. V nadväznosti na uvedené odvolacie dôvody odvolací súd v odvolacom prieskume posudzoval existenciu vzniku nemajetkovej ujmy, kritéria týkajúce sa primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzajúc z konkrétnych skutkových záverov, z preukázaného negatívneho dopadu vedeného trestného stíhania na jednotlivé sféry života žalobcu, jeho postavenie a vnímanie v ostatnom spoločenskom živote zohľadňujúc vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady tak, aby určenie výšky nemajetkovej ujmy bolo vzhľadom na okolnosti prejednané v danom prípade v súlade s požiadavkou spravodlivosti.

25. Čo sa týka odvolacej námietky žalovanej o nepreukázaní vzniku nemajetkovej ujmy, ktorú by bolo potrebné odškodniť v peniazoch, vzhľadom na intenzitu trestného konania a duplicitné uplatňovanie nárokov z jedného trestného konania, odvolací súd uvádza, že s týmito námietkami sa vysporiadal už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku v bode 12.4. Správne dôvodil tým, že v predmetnom spore si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorým sa domáha náhrady škody spôsobenej vedením trestného stíhania, ktoré nikdy nemalo byť ani začaté a že disponuje tiež titulom na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste podľa § 8 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorým sa domáha náhrady škody spôsobenej uložením a vykonaním trestu (v spore vedenom na Okresnom súde Nitra sp. zn. 18C/3/2023-pozn. odvolacieho súdu). Nepochybné ide o úplne samostatné nároky, pričom za žalovanú pri oboch týchto nárokoch uplatnených žalobcom konajú dva rôzne štátne orgány v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.

26. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovanej o konkurenčnej kauzalite a kumulatívnom charaktere následkov vzniknutých z dôvodu viacerých trestných konaní odvolací súd uvádza, že táto námietka je taktiež totožná s námietkou, ktorú žalovaná uplatnila už v konaní na súde prvej inštancie a prvoinštančný súd sa s ňou dôsledne vysporiadal v bode 14.4 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie správne dôvodil tým, že ak by úvaha žalovanej o konkurenčnej kauzalite bola správna, znamenalo by to potom, že osoba, ktorá v rovnakom čase čelí viacerým trestným stíhaniam, ktoré sa neskončia jej odsúdením, by nikdy nevedela preukázať, či neúspešné trestné stíhanie bolo jedinou príčinou jej ujmy a fakticky by sa nemohla domôcť náhrady nemajetkovej ujmy za takéto „neúspešné“ trestné stíhanie. Súd prvej inštancie dôvodne poukázal na to, že trestné stíhanie kohokoľvek vo všeobecnosti je potrebné vnímať ako bremeno, ktoré musí obvinená osoba niesť a je zjavný rozdiel v tom, či táto osoba nesie týchto bremien viac alebo len jedno a či súčasne alebo opakovane. Nie je možné potom uzavrieť, že každé ďalšie takéto bremeno uľahčuje už existujúce alebo už raz unesené bremeno. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že viaceré trestné stíhanie nemajetkovú ujmu stíhanej osoby nezľahčujú, ale naopak túto zväčšujú, lebo je celkom pochopiteľné, že život človeka, ktorý je opakovane stíhaný – a v prípade žalobcu išlo o obdobie približne 20 rokov, pričom jeho dve právoplatné odsúdenia boli zrušené, je po nemateriálnej stránke kvalitatívne horším ako život toho, kto čelil, resp. čelí iba jednému trestnému stíhaniu alebo menšiemu počtu trestných stíhaní, pričom samozrejme tieto kritéria platia pri osobách, ktoré sú bezúhonné, a nie pri recidivistoch. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že následky trestného stíhania začatého na základe obvinenia žalobcu dňa 07.01.2006 pre trestný čin krivého obvinenia spolupáchateľstvom nespôsobili nový zásah do osobnostných práv žalobcu, ale iba zhoršili pôvodný a najvýraznejší zásah do týchto jeho práv vyplývajúci z trestného konania vedeného pod sp. zn. 5T/444/2001, odvolací súd nad rámec dôvodov uvedených vyššie poukazuje na závery formulované v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/84/2024 zo dňa 28.05.2025 (bod 34.), v zmysle ktorých odsúdenie žalobcu nielen vo veci sp. zn. 5T/444/2001, ale aj jeho odsúdenie za trestný čin krivého obvinenia spolupáchateľstvom rozsudkom Okresného súdu Nitra sp.

zn. 1T/29/2010 v spojení s uznesením Krajského súdu Nitra sp. zn. 1To/52/2014 zintenzívnilo ujmu, ktorá v osobnostnej sfére žalobcu prebiehala do začatia ďalších trestných konaní tam uvedených. Stotožnil sa tak s konštatovaním Okresného súdu Trenčín v rozsudku zo dňa 3. júna 2004 sp. zn. 21C/27/2021, ktorý konal vo veci ako súd prvej inštancie a ktorý uviedol, že žalobca sa snažil dosiahnuť obnovu konania sp. zn. 1T/29/2010, na čo vynaložil veľké úsilie a množstvo svojej pozornosti sústredil na očistenie svojho mena a oslobodenie spod obžaloby. To malo podľa konajúcich súdov významný vplyv na jeho osobný, rodinný a pracovný život a jeho zdravie. Odvolací súd v preskúmvanej veci aj s prihliadnutím na vyššie uvedené nemôže akceptovať námietku žalovanej, podľa ktorej na osobný a pracovný život žalobcu malo zásadný vplyv len konanie vedené pod sp. zn. 5T/444/2001.

27. Súd prvej inštancie pritom vychádzal zo zistenia, že žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za obdobie od 07.01.2006, čiže od vznesenia obvinenia do 03.12.2014, teda do dňa právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku v trestnej veci, vo veci spáchania trestného činu krivého obvinenia spolupáchatelstvom a následne za obdobie od 23.10.2020, po povolení obnovy predmetného trestného konania, do 27.12.2021, kedy bolo trestné stíhanie v prípravnom konaní zastavené. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že v období od 07.01.2006 do 03.12.2014 nebol žalobca trestne stíhaný v žiadnej inej veci, teda v období takmer 8 rokov bol vystavený trestnému stíhaniu len vo veci vedenej na Okresnej prokuratúre v Trenčíne pod sp. zn. 2Pv 77/2005 vo veci spáchania trestného

činu krivého obvinenia spolupáchatelstvom (spolu s B. K.). Taktiež z vykonaného dokazovania vyplynulo, že uvedené trestné konanie začalo až 2 roky po tom, čo bol žalobca právoplatne odsúdený v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 5T/444/2001. Následne, v období po povolení obnovy konania, teda po dni 23.10.2020 do 27.12.2021 bol žalobca trestne stíhaný vo viacerých trestných veciach. Zároveň z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva (bod 16.2), že súd prvej inštancie pri priznaní nemajetkovej ujmy v dôsledku trestného stíhania síce zohľadnil celkové obdobie trestného stíhania, teda od jeho začatia do právoplatného odsúdenia a následne od povolania obnovy konania právoplatného zastavenia trestného stíhania, avšak pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy konštatoval, že obdobie od povolania obnovy konania do právoplatného zastavenia trestného stíhania nemá vplyv na výšku priznanej náhrady, keď vychádzal zo svedeckých výpovedí E. B., syna žalobcu a C. B., manželky žalobcu. Z výpovede týchto svedkov totiž vyplynulo, že žalobca po povolení obnovy konania pocítil úľavu v tom zmysle, že sa mu podarilo docieľiť očistu svojho mena a že povolenie obnovy konania pre neho znamenalo priestor pre dosiahnutie spravodlivosti. Z tohto pohľadu potom nemohla vzniknúť žalobcovi nemajetková ujma v takom rozsahu, aby ju bolo potrebné finančne odškodňovať. Čo sa týka obdobia trestného stíhania žalobcu, išlo o takmer 10 rokov bez započítania obdobia výkonu trestu až po povolenie obnovy konania, z ktorého počas 8 rokov žalobca nebol stíhaný v žiadnej inej trestnej veci súbežne, čo súd prvej inštancie zohľadnil pri ustálení výšky priznanej náhrady, pričom dôvodil tým, výšku peňažnej náhrady ustálil na základe objektívneho uváženia v konkrétnych okolnostiach prípadu žalobcu.

28. Odvolací súd v súvislosti s určením výšky nemajetkovej ujmy poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 754/2016, zo záverov ktorého vyplýva, že „všeobecné súdy disponujú pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania širokou mierou uváženia a ich úvahy nemožno limitovať mechanickým porovnávaním odškodňovania iných prípadov upravených v právnych normách. Je to tak jednak preto, že vždy v týchto prípadoch je nevyhnutné vychádzať z osobitných okolností veci a jednak preto, že v prípade mechanického prenášania limitov právnej úpravy iných prípadov odškodnenia by to muselo znamenať predchádzajúce posúdenie tam stanovenej výšky odškodnenia z hľadiska spoločenskej spravodlivosti (nemožno limitovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie porovnávaním odškodňovania bolesti či obetí bolesti, či obetí trestných činov, pokiaľ všeobecnému súdu nepatrí právomoc posúdiť takúto zákonnú úpravu z hľadiska spoločenskej spravodlivosti). Významným je však i to, že z hľadiska ústavnoprávneho je zodpovednosť štátu v týchto prípadoch konštruovaná ako objektívna zodpovednosť absolútna (štát sa jej nemôže zbaviť). Tieto závery sú osobitne významné pre prípady rozhodovania o výške náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom (orgánov) štátu, ktorý na druhej strane sám ako zákonodarca formuluje kritéria stanovenia ich výšky, a dokonca v dnes určenom znení právnej normy stanovil zákonom ich hornú hranicu. Z tohto dôvodu musí byť poskytnutý všeobecným súdom ako osobitnej a nezávislej zložke štátnej moci široký autonómny priestor na realizáciu voľnej úvahy. Pokiaľ majú potom závery takejto úvahy striktnú oporu vo vykonanom dokazovaní a úvaha všeobecného súdu je vyjadrená v podobe dostatočne, logicky a zrozumiteľne odôvodneného rozhodnutia, iba takýmto postupom môže dôjsť k nastoleniu spravodlivej rovnováhy medzi štátom ako škodcom a na druhej strane

fyzickou osobou poškodenou jeho konaním na základných právach. Ak má každý právo na náhradu škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu zaručené v čl. 46 ods. 3 Ústavy, potom toto právo nie je možné v konkrétnom prípade zákonom obmedziť, či celkom vylúčiť. Opačný prístup by nerešpektoval princíp minimalizácie zásahov do základných práv v podobe ich prípadného obmedzenia a princíp maximalizácie zachovania obsahovej podstaty základného práva.“ Ďalej ústavný súd v predmetnom náleze uviedol, že

„z rovnakých dôvodov nie je ústavne prípustné vyžadovať aplikáciu takejto limitácie od všeobecných súdov „skrytým“ aplikovaním hraníc stanovených inými právnymi predpismi vo veci sťažovateľky. Na druhej strane však ani ústavný súd nespochybňuje potrebu zjednotenia rozhodovania o výške náhrady nemajetkovej ujmy v týchto prípadoch. Toto zjednotenie môže byť však realizované iba dôsledným aplikovaním (okrem iného aj) naznačených kritérií smerujúc k porovnateľnosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v prípadoch skutkovo podobných. ... Rovnako tak nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov či iných štátov, či Európskeho súdu pre ľudské práva, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ani to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax týchto orgánov by nebolo namieste zohľadniť.“

29. Súd prvej inštancie v súvislosti s určením výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch zohľadnil, vychádzajúc z vykonaného dokazovania predovšetkým skutočnosť, že žalobca musel čeliť trestnému stíhaniu po dobu približne 10 rokov (bez započítania obdobia výkonu trestu až po povolenie obnovy konania). Výšku náhrady nemajetkovej ujmy ustálil na sumu 10.000 EUR dôvodiac tým, že žalobca bol neúmerne dlho vystavený prirodzenému negatívnemu dopadu jeho trestného stíhania, počas ktorého bol aj právoplatne odsúdený a v dôsledku trestného stíhania po celú dobu musel znášať psychickú záťaž, obavu z trestu, ktorý mu hrozil, obavy z reakcie členov jeho rodiny a musel venovať čas a energiu na svoju obhajobu, pričom tento čas mohol stráviť so svojou rodinou alebo sa mohol venovať podnikaniu. Prvoinštančný súd tiež zohľadnil produktívny vek, v ktorom bol žalobca vystavený trestnému stíhaniu, skutočnosť, že bol predmetom medializácie, i keď mediálny priestor využíval aj sám, že bol opakovane trestne stíhaný, pričom všetky jeho trestné stíhania sa preukázali ako nedôvodné a napokon zohľadnil aj to, že žalovaná sa za nezákonné rozhodnutie žalobcovi ani neospravedlnila. Pri ustálení výšky nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie v súlade s ustálenou judikatúrou zohľadnil aj rozhodovaciu činnosť v obdobných veciach, pričom poukázal na skutočnosť, že aj keď v danom prípade nešlo o úmyselný závažný trestný čin, relevantná bola dĺžka trestného stíhania. Dôvodil v tejto súvislosti jedinečnosťou každého prípadu a zdôraznil, že výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy by mala odzrkadľovať snahu o spravodlivé rozhodnutie, ktoré nebude len symbolickým odškodnením, alebo naopak, dobrým zárobkom, ale musí zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti.

30. Odvolací súd pripomína, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností nesie tá strana sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Nesplnenie dôkaznej povinnosti strán sporu má za následok neunesenie dôkazného bremena, čo sa prejaví v rozhodnutí vo veci samej. Výsledok hodnotenia dôkazov súdom sa vytvára na základe uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti, tak, aby sa vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. V zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako ma z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov, ale len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193 CSP, avšak o takýto prípad v preskúmvanej veci nejde).

31. V posudzovanom prípade, čo sa týka nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej vo výške 32.300 EUR s príslušenstvom, súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval správny právny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrozumiteľne vyplývajú z logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový stav veci. Súd prvej inštancie sa náležite zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť v jeho súkromnej a pracovnej sfére nezákonným rozhodnutím žalovanej. Nezľahčoval ujmu, ktorá v danom čase žalobcovi vznikla tak, ako to žalobca namietal vo svojom odvolaní, práve naopak, zohľadnil špecifické okolnosti daného prípadu,

keď žalobca bol v situácii, že v čase začatia trestného stíhania na základe obvinenia vzneseného dňa 07.01.2006 zo spáchania trestného činu krivého obvinenia spolupáchateľstvom sa považoval za odsúdeného páchatela v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/444/2001 a predmetné nezákonné trestné stíhanie predstavovalo v jeho osobnom a pracovnom živote ďalšie bremeno trvajúce takmer 10 rokov. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil okolnosti negatívneho zásahu a dopadu na jeho duševné zdravie v období rokov 2006 až 2014 a tieto nezohľadnil pri finančnom odškodnení nemajetkovej ujmy, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vychádzal z vykonaného dokazovania a v bode 17.9 riadne odôvodnil svoj myšlienkový postup, pre ktorý uzavrel, že okolnosti na strane zdravia žalobcu pri náhrade výšky nemajetkovej ujmy nemohol vziať do úvahy. Vychádzal pritom z lekárskeho správ predložených samotným žalobcom, z ktorých vyplynulo, že žalobca odbornú pomoc ohľadne svojho zdravotného (psychického) stavu vyhľadal až v roku 2018.

32. Odvolací súd podotýka, že pokiaľ žalobca v odvolacom konaní spolu s podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 12.03.2025 predložil kópie záznamov z psychologického vyšetrenia J.. G. I. zo dňa 16.05.2006, 13.01.2014, 22.01.2015, 29.11.2016, tieto listinné dôkazy mal žalobca predložiť a navrhnúť oboznámiť ich obsah v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie. Z ust. § 384 ods. 2 CSP totiž vyplýva, že odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla. Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP. Z ust. § 366 vyplýva, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci nebola naplnená ani jedna z podmienok uplatnenia novôt v odvolacom konaní v zmysle citovaného ustanovenia, preto na kópie záznamov z psychologického vyšetrenia nemohol prihliadnuť.

33. Čo sa týka námietok žalobcu o tom, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil závažnosť trestného činu, z ktorého bol obvinený, že nesprávne posúdil výšku nemajetkovej ujmy a prihliadol len k okolnostiam, ktoré túto výšku boli spôsobilé znížiť, odvolací súd uvádza, že tieto námietky sú celkom neopodstatnené, pretože, ako bolo už vyššie uvedené súd prvej inštancie pri ustálení výšky nemajetkovej ujmy zohľadnil všetky skutočnosti, ktoré boli potrebné k určeniu výšky peňažnej náhrady, tak ako to vyplýva z bodov 17.6 a 17.7 až 17.12 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

34. V súvislosti s hodnotením dôkazov vo vzťahu k uplatnenému nároku na nemajetkovú ujmu odvolací súd ešte poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a tiež ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

35. Pretože odvolací súd nezistil naplnenie odvolacích dôvodov uplatnených zo strany žalobcu a ani zo strany žalovanej, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil s tým, že v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie (§ 387 ods. 2 CSP).

36. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, a to z dôvodu, že ani jedna zo strán sporu nebola vo svojom odvolaní úspešná.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
 - a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
 - a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
 - b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
 - c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).